

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem v právní věci žalobce: **S. O.**, nar., státní příslušník Ukrajiny, t. č. x, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2014, č. j. OAM-280/LE-BE02-BE02-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou danou na poštu v pondělí dne 19. 01. 2015 a doručenou prostřednictvím žalovaného domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2014, č. j. OAM-280/LE-BE02-BE02-PS-2014, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v x, (dále jen „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 17. 04. 2015.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž za prvé namítá porušení § 46 odst. 1 písm. c) zákona o azylu ve spojení s § 2, § 3 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce brojí proti závěru žalovaného, že by měl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek a v této souvislosti poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 09. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013-30, publikovaný pod č. 2950/2014 Sb. NSS, kde soud vyjádřil přesvědčení, že narušením veřejného pořádku ve smyslu tohoto ustanovení může být jen

„takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti“, přičemž „...je nutné postupovat (...) pouze v souladu se zásadou přiměřenosti, tedy pouze s ohledem na danou situaci cizince, konkrétně tedy s ohledem na stupeň integrace cizince, jeho osobní a rodinné poměry, věk, délku pobytu na území, zdravotní stav či vazby na zemi původu.“ Žalobce namítá, že žalovaný se uvedenými faktory nezabýval dostatečně, v rozhodnutí zmiňuje jenom skutečnosti, které svědčí v jeho neprospěch a úplně opomíná vzít v potaz skutečnosti, které svědčí ve prospěch žalobce. Správní orgán jej v tomto řízení ani nevyslechl, omezil se pouze na zjištění policie v řízení o správním vyhoštění a zajištění, které ale plní jiný účel než omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu. Pokud žalovaný argumentuje tím, že žalobce nemá stálou adresu, žalobce namítá, že alternativou k omezení osobní svobody je jeho pobyt v otevřeném pobytovém středisku v průběhu řízení o poskytnutí mezinárodní ochrany, kde by byl pro správní orgán dosažitelný. Samotný neoprávněný pobyt žalobce přitom nemůže vést k závěru o existenci nebezpečí pro veřejný pořádek a potřebě jeho izolace od společnosti. Omezení osobní svobody žalobce po dobu 120 dnů je nepřiměřené k účelu, který je jím sledován. Navíc jeho odůvodnění považuje žalobce za nepřezkoumatelné, neboť žalovaný v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu pouze rekapituluje informace získané ze spisu Policie ČR, neuvádí již ovšem, v čem konkrétně vidí nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek.

Další námitkou žalobce brojí proti době, po kterou má žalobce povinnost setrvat v ZZC, a proti odůvodnění této části výroku napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je v této části podle žalobce nepřezkoumatelné, neboť správní orgán délku setrvání odůvodňuje v podstatě totožně jako samotnou potřebu omezení osobní svobody žalobce, důvody pro uložení povinnosti setrvat v ZZC po maximální dobu však chybí. U délky zajištění totiž musí být zkoumáno, podaří-li se v době zajištění naplnit jeho účel, tj. zajistit přítomnost žalobce pro řízení o mezinárodní ochraně, případně ochranu společnosti před jeho domnělým nebezpečným jednáním. S ohledem na uvedené proto žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření s žalobou nesouhlasí, má za to, že se v žalobě namítaných porušení právních předpisů při rozhodování nedopustil. Své rozhodnutí žalovaný považuje za dostatečně odůvodněné, je z něho zřejmé, na základě jakého dosavadního jednání cizince plyne závěr o důvodném nebezpečí pro veřejný pořádek, když ve svém rozhodnutí popsal:

- příchod žalobce do ČR v červenci 2007 s polským turistickým vízem
- legální pobyt na území ČR skončil žalobci dne 31. 12. 2007
- na území ČR avšak žalobce zůstával nadále vědomě neoprávněně (v rozporu s právním řádem ČR bez platného víza či povolení k pobytu)
- provedena pobytová kontrola žalovaného, který nebyl schopen prokázat svou totožnost a oprávněnost pobytu v ČR
- dne 25. 10. 2013 se žalobcem zahájeno správní řízení o správním vyhoštění z důvodu pobytu na území bez platného víza a bez platného cestovního dokladu
- dne 2. 6. 2014 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států EU podle ustanovení zákona o pobytu cizinců (na 3 roky), pravomocné dne 10. 6. 2014
- správnímu orgánu nebyl žalobce k dispozici, ustanoven opatrovník
- vydané správní rozhodnutí ve věci vyhoštění žalobce nerespektoval, ač v řízení o mezinárodní ochraně uvedl, že mu bylo známo
- 11. 12. 2014 opětovně provedena pobytová kontrola žalobce

- dne 12. 12. 2014 žalobce zajištěn v ZZC Policií ČR pro maření výkonu úředního rozhodnutí (cestovní pas cizince následně doručen během řízení)
- žalobce je veden v Evidenci nežádoucích osob s platností od 10. 6. 2014 do 11. 7. 2017
- žalobce nemá v ČR žádné zázemí, uvedl různá nehlášená místa pobytu podle toho, kde pracoval
- žalobce je svobodný, bezdětný s dobrým zdravotním stavem
- podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany se jeví jako jednání účelové (žalobce uvedl, že by se na Ukrajinu vrátit mohl, ale nechce tam, protože tam nikoho nemá).

Žalovaný tedy nevycházel pouze z toho, že byl žalobce na území ČR neoprávněně bez platného víza či platného cestovního dokladu, ale přihlédl i k individuálním okolnostem případu spočívajícím v tom, že žalobci bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, které vědomě nerespektoval a i přes jeho vydání pobýval na území ČR nadále. K tvrzení, že nevzal v potaz polehčující okolnosti, se žalovaný pro jeho nekonkrétnost blíže vyjádřit nemůže. Žalovaný zvážil veškeré zjištěné celkové okolnosti života žalobce včetně jeho pobytové historie a rodinné situace, avšak žádné takové skutečnosti nenalezl a ani v žalobě nejsou konkrétní okolnosti zmíněny. Zjištění učiněná ve správním řízení žalobou zpochybňována nejsou. K důvodnosti závěru, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, pak žalovaný uvádí, že vědomě nerespektování správního rozhodnutí ukládajícího cizinci povinnost opustit území státu a zakazujícího mu pobyt na území ČR po stanovenou dobu je nepochybně intenzivním zásahem do veřejného pořádku, který odůvodňuje nebezpečí jeho dalšího porušování. Nejde zde tedy o situaci samotného nelegálního pobytu na území bez dalšího. Také námitka nepřiměřenosti omezení osobní svobody je zcela obecná a neuvádí, z čeho má tvrzená nepřiměřenost plynout. Nejde o rozhodnutí o správním vyhoštění a žalovaný uloženou povinnost považuje za přiměřenou. Namítá-li žalobce, že nebyl vyslechnut, žalovaný připomíná, že žalobce učinil v řízení o udělení mezinárodní ochrany osobní výpověď při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jejíž obsah vzal žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí v úvahu. Informace poskytnuté Policií ČR pak jsou pro řízení relevantní, neboť poskytují konkrétní informace o individuálních okolnostech žalobcova pobytu v ČR.

Za nedůvodnou považuje žalovaný i další žalobcovu námitku, že v napadeném rozhodnutí absentuje odůvodnění, proč byla v případě žalobce stanovena maximální zákonná délka povinnosti setrvat v ZZC, protože stanovení této délky je v rozhodnutí odůvodněno chováním žalobce, zejména jeho pobytem na území ČR v rozporu s uloženým správním vyhoštěním, o němž žalobce věděl. Žaloba přitom žádné konkrétní skutečnosti, z nichž by plynulo, že nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce pomine zjevně dříve, nepřináší, zejména neuvádí, že k vycestování cizince dojde v kratší době. K otázce dostatečnosti odůvodnění uložené doby setrvání žalovaný poukázal též na rozsudek NSS ze dne 21. 05. 2014, č. j. 6 Azs 33/2014-45, kde byl z hlediska přezkoumatelnosti za dostačující označen odkaz na veškeré předtím v rozhodnutí uvedené okolnosti. Žalovaný závěrem odkázal na shromážděný spisový materiál a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Žalobu přitom s ohledem na skutečnost, že k jejímu podání na poštu došlo poslední den běhu lhůty, soud považoval za včasnou.

Z obsahu správního spisu, konkrétně z odůvodnění rozhodnutí Krajského ředitelství Policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 12. 12. 2014, č. j. KRPS-430768-15/ČJ-2014-010023, jímž byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. b), c) a e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 90 dnů z důvodu, že pobývá na území ČR v rozporu s již vydaným rozhodnutím o správním vyhoštění, je zde obava, že by výkon rozhodnutí o správním vyhoštění mařil, a jedná se o cizince evidovaného v Schengenském informačním systému, soud zjistil, že žalobci bylo rozhodnutím téhož orgánu ze dne 02. 06. 2014, č. j. KRPS-364461-26/ČJ-2013-010022, na základě ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bodů 1 a 2 uloženo správní vyhoštění na dobu tří let. Žalobce byl zadržen hlídkou Policie ČR opilý a bez dokladů. V trestním řízení došlo k odložení šetření spáchání trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, neboť při výslechu bylo zjištěno, že žalobce si rozhodnutí o správním vyhoštění nepřevzal a ani nevěděl o délce uloženého správního vyhoštění, bylo tedy vyloučeno úmyslné spáchání trestného činu. Při posouzení rodinné situace pak Policie ČR v rámci skutkových zjištění uzavřela, že žalobce bydlí u bratra v Praze, avšak nevedou společnou domácnost. Jiné rodinné, sociální či ekonomické vazby v ČR žalobce nemá. Z rozhodnutí o správním vyhoštění pak soud zjistil, že k vyhoštění žalobce došlo z důvodu pobytu na území bez platného povolení k pobytu a bez cestovního dokladu. V řízení žalobce uvedl, že se zdržuje a bude kontaktní na konkrétní adrese, kde bydlí jeho bratr, následně se jej však v řízení již nepodařilo kontaktovat a řízení bylo dokončeno (včetně doručení rozhodnutí) s opatrovníkem. Dne 16. 12. 2014 žalobce prohlásil, že žádá o azyl. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané se žalobcem dne 18. 12. 2014 a shodně v pohovoru ze dne 06. 01. 2015 žalobce uvedl, že je svobodný, na Ukrajině žije pouze jeho otec, který s nimi ale nikdy nežil, v ČR má bratra, u nějž naposledy bydlel. Do ČR přijel v roce 2007 na polské turistické vízum na 6 měsíců za práci a od té doby tu zůstal, v ČR vykonával příležitostně zahradnické práce. Žalobce disponuje platným cestovním pasem. Na Ukrajinu by se vrátit mohl, ale nechce, protože se nemá kam vrátit, není tam práce a je tam špatná politická situace. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce dostal. Na základě uloženého správního vyhoštění nevycestoval, protože nechtěl. Dne 19. 12. 2014 bylo v návaznosti na prohlášení o mezinárodní ochraně vydáno napadené rozhodnutí, jímž bylo žalobci uloženo setrvat v ZZC až do vycestování, nejdéle však do 17. 04. 2015. Napadené rozhodnutí žalobce podle připojeného protokolu převzal dne 19. 12. 2014.

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, kterým je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

S ohledem na charakter jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť ta je předpokladem pro jeho následný soudní přezkum. Dospěl přitom k závěru, že z tohoto hlediska napadené rozhodnutí ob stojí, neboť je z napadeného rozhodnutí zřejmé, jaká konkrétní skutková zjištění případu byla pro aplikaci sporného právního institutu považována správním orgánem za relevantní. Konkrétně žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce má v ČR bratra, jež navštěvuje, ale nežije

s ním ve společné domácnosti, se druhým bratrem se pak vůbec nestýká. V ČR tak podle žalovaného žalobce nemá žádné rodinné, sociální či ekonomické vazby, navíc zde nemá ani stálou adresu, místa pobytu stále mění a není k pobytu nikde přihlášen. V současnosti nemá ani žádné finanční prostředky. Žádost o přiznání mezinárodní ochrany žalovaný považuje navíc za zcela účelovou a cituje slova žalobce, že se na Ukrajinu vrátit může, ale nechce tam. Žalobce též měl uvést, že o správním vyhoštění věděl a že mu bylo rozhodnutí doručeno. Veřejný pořádek měl žalobce narušit svým nelegálním pobytem a nevycestováním z území ČR. Důvodem pro využití maximální lhůty pro setrvání v ZZC pak bylo vědomé porušování právních předpisů ČR a neuskutečnění jakýchkoliv kroků k legalizaci pobytu po dobu několika let, a to i přesto, že žalobce disponuje platným cestovním dokladem. Takové odůvodnění je dostatečné, byť lze mít pochyby o jeho správnosti.

Pokud jde o věc samu, žalobce brojí proti tomu, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, tak jak je tento pojem nahlížen judikaturou NSS, konkrétně rozsudkem ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22. Zde je třeba uvést, že soud zaznamenal i názor vyslovený v rozsudku NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 193/2014-44, ze dne 05. 02. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013-20, a ze dne 11. 12. 2014, č. j. 7 Azs 215/2014-43, kde bylo poukázáno na názor NSS, že samotný nelegální pobyt cizince ve spojení s mařením rozhodnutí o správním vyhoštění nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Tyto závěry NSS jsou však v přímém rozporu se závěry vyjádřenými např. v rozsudcích NSS ze dne 25. 09. 2014, č. j. 9 Azs 201/2014-48 (srov. odst. 22 a 23), ze dne 10. 09. 2014, č. j. 2 Azs 96/2014-33 (srov. odst. 33) a ze dne 18. 12. 2014, č. j. 1 Azs 213/2014-34 (srov. odst. 5 ve spojení s odst. 25). Jedná se tedy o otázku, v níž panuje judikatorní rozkol. Za těchto okolností soud po zvážení všech okolností setrval na své dosavadní judikatuře, když závěry vyslovené v rozsudku NSS ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22, považuje v této konkrétní otázce za nepřesné.

Předně je třeba uvést, že byť zmíněný rozsudek navazuje na závěry vyslovené v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, rozšířený senát nikdy nevyslovil závěr, že by maření správního vyhoštění nemohlo odůvodňovat obavy žalovaného z toho, že cizinec může být nebezpečím pro veřejný pořádek, toto konstatoval pouze ve vztahu k samotnému nelegálnímu vstupu a pobytu cizince na území ČR. V rozsudku ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22, bylo navíc postaveno rovnítko mezi nevycestováním cizince i přes pravomocné uložení správního vyhoštění a prostým nelegálním pobytem cizince na území ČR pravděpodobně pouze zdánlivě. V daném případě se totiž jednalo o cizince, který se nacházel nelegálně na území ČR až v době po vypršení uložené doby správního vyhoštění, přičemž z rozhodnutí neplyne, že by cizinec toto předchozí správní vyhoštění mařil. Závěr žalovaného tedy s právními názory vyslovenými v tomto rozsudku nekoliduje. Jinak je tomu však s rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 193/2014-44, ze dne 05. 02. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013-20, a ze dne 11. 12. 2014, č. j. 7 Azs 215/2014-43, kde NSS skutečně již postavil rovnítko mezi nevycestováním cizince i přes pravomocné uložení správního vyhoštění a prostý nelegální pobyt cizince na území ČR. Takový závěr však není podložen již proto, že se zakládá pouze na mylném odkazu na rozsudek ze dne 16. 12. 2013, č. j. 5 Azs 17/2013-22.

Navíc se jedná o závěr, který není konformní s platnou právní úpravou. Nevycestování cizince i přes pravomocné uložení správního vyhoštění sice představuje také nelegální pobyt cizince na území ČR, avšak současně nabývá již zcela nové kvalitativní roviny, neboť takovým jednáním, je-li úmyslné, je již přinejmenším po formální stránce naplňována též skutková podstata trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 trestního zákoníku. Zájemem chráněným ustanovením § 337 trestního zákoníku přitom není

respekt k zákonným požadavkům vymezujícím podmínky, za nichž může cizinec pobývat na území ČR (resp. jde pouze o sekundární chráněný zájem), primárním chráněným zájmem je v tomto případě zájem na řádném výkonu rozhodnutí orgánů veřejné moci, což ostatně plyne i z názvu tohoto trestného činu. Z uvedeného tedy jednoznačně plyne, že setrvání cizince na území ČR i poté, co se stalo vykonatelným rozhodnutí o správním vyhoštění tohoto cizince, je mnohem závažnějším jednáním než situace, kdy cizinec pouze setrvává na území ČR např. po skončení platnosti jeho víza. Ostatně NSS v rozsudku ze dne 27. 11. 2014, č. j. 7 Azs 193/2014-44, správně připomenul, že v případech, kdy má intenzita porušování právního řádu trestněprávní dimenzi, je zcela mimo pochybnost, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Z toho pak podle přesvědčení krajského soudu plyne, že v situaci, kdy cizinec za trestný čin odsouzen nebyl, avšak zjištění ve správním spisu nasvědčují tomu, že se dopustil jednání, jež v podstatné části naplňuje skutkovou podstatu trestného činu (trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání z toho nevyjímaje), mohou na straně žalovaného legitimně vznikat důvodné obavy, že by takový cizinec mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Protože však nedošlo k odsouzení cizince, existuje zde jistá míra nejistoty a tedy i prostor pro správní uvážení žalovaného při aplikaci ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Další prostor pro takové uvážení pak plyne ze skutečnosti, že nebezpečí pro veřejný pořádek není dáno jen v případě jednání naplňujícího skutkovou podstatu trestného činu, popř. z faktu, že v některých případech ani samotné trestní odsouzení nemusí být natolik závažnou skutečností, že by odůvodňovalo obavu z ohrožení veřejného pořádku (např. v případě některých nedbalostních trestných činů). V rámci tohoto správního uvážení pak musí žalovaný přihlídnout zejména k tomu, do jaké míry jednání cizince vykročilo směrem k naplnění skutkové podstaty trestného činu, a to jak co do svého rozsahu, tak i co do subjektivní stránky takového jednání, popř. existence okolností vylučujících protiprávnost.

Krajský soud má za to, že aktuální pobyt cizince na území ČR i poté, co se stalo rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelným, již zpravidla zakládá důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC. Pokud však k maření vykonatelného rozhodnutí o správním vyhoštění dochází pouze v řádu dnů (nejsou-li zde ovšem závažné informace o aktivní snaze skrývat se), pokud se ukazuje, že cizinec o vykonatelnosti správního vyhoštění nevěděl (z důvodů skutkových či z omluvitelného právního omylu), nebo pokud aktivně spolupracuje se správním orgánem na přípravě výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, lze v řadě případů dospět k závěru, že cizinec nebezpečí pro veřejný pořádek nepředstavuje. Svou roli zde přirozeně hraje (plně v intencích závěrů vyslovených v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 07. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS a s přihlédnutím k účelu, jenž je ukládáním povinnosti setrvat v ZZC sledován – tj. zpravidla zajištění disponibility cizince pro správní orgány rozhodující o mezinárodní ochraně, popř. i pro cizineckou policii, v závažnějších případech pak i ochrana společnosti před nebezpečným cizincem) také integrace cizince do společnosti a jeho osobní a rodinné poměry, jež mohou správní orgán vést k závěru o nepřiměřenosti zásahu do osobní svobody cizince a tedy k hrozící kolizi s plněním mezinárodněprávních závazků ČR. V situaci, kdy zákon o azylu neobsahuje úpravu obdobnou ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců, totiž nelze bez dalšího uzavřít, že povinnost setrvat v ZZC je třeba uložit každému cizinci, který by jen náznakem budí obavy, že by mohl ohrožovat veřejný pořádek. Naopak, z hlediska ochrany základních práv a svobod cizince garantovaných čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 5 a 8 Úmluvy je třeba na základě testu proporcionality dát v případech, kdy by v režimu zákona o pobytu cizinců postačovalo opatření podle § 123b odst. 1 písm. a), tj. uložení povinnosti cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii

a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, mnohdy přednost právu žadatele o mezinárodní ochranu na osobní svobodu a ochraně jeho rodinného a soukromého života. Byť žalovaný na rozdíl od cizinecké policie nedisponuje oprávněním uložit žadateli povinnosti specifikované v § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, nelze jen z tohoto důvodu dávat přednost neproporcionálnímu zásahu do ústavou chráněných lidských práv a svobod, jimiž v neztenčené míře disponují i cizinci. Zajisté si také lze představit v takových případech i jistou neformální dohodu s žadatelem (např. jeho písemný slib, že se v určitém intervalu dostaví na pracoviště žalovaného či na služebnu policie, za účelem ověření stavu jeho řízení), která na jednu stranu umožní žalovanému si ověřit, že se cizinec kontaktu se správním orgánem nevyhýbá, na druhou stranu zvýší ochotu žalovaného k vydání rozhodnutí podle § 46a zákona o azylu nepřístupovat. Žalovaného přitom bezprostředně nezavazuje předchozí rozhodnutí Policie ČR o zajištění žalobce podle zákona o pobytu cizinců bez připuštění zvláštních opatření podle § 123b, neboť jednak se mohou v mezidobí změnit skutkové okolnosti případu (např. jsou zjištěny nové či podrobnější informace o rodinném životě cizince) a jednak je třeba znovu zhodnotit skutkové podklady, protože je vydáváno odlišné rozhodnutí, jež je příležitostí i pro eliminaci případných chyb ve správním uvážení, k nimž při vydání rozhodnutí o zajištění cizince mohlo dojít (s ohledem na nepřipustnost odvolání se taková pochybení mohou vyskytovat s větší frekvencí).

Na základě uvedených východisek se tedy soud zaměřil na otázku, zda důvody, z nichž *in concreto* vycházel žalovaný při přijetí závěru o nebezpečnosti žalobce pro veřejný pořádek, z tohoto hlediska ob stojí. Napadené rozhodnutí kromě odkazu na předchozí nelegální pobyt žalobce jednoznačně poukazovalo na porušování zákazu pobytu uloženého v rozhodnutí o správním vyhoštění. Vedle toho též bylo připomenuto, že žalobce nemá finanční prostředky a na území ČR nemá žádné významné osobní a rodinné vazby a že podaná žádost o udělení mezinárodní ochrany vykazuje závažné znaky účelovosti (zneužití za účelem zabránění realizace vyhoštění).

Soud opětovně potvrzuje, že samotná okolnost, že se cizinec nachází na území ČR, aniž by k tomu byl oprávněn, není bez dalšího dostatečně intenzivním narušením veřejného pořádku pro účely § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. V tomto případě žalobce sice namítá nezohlednění okolností hovořících ve prospěch žalobce, avšak sám není schopen žádnou takovou okolnost pojmenovat, což znemožňuje žalovanému i soudu na tento žalobní bod konkrétněji reagovat. Přesto však je třeba konstatovat, že z informací zjištěných z rozhodnutí o zajištění cizince vyplynulo, že žalovaný při hodnocení skutkových okolností žalobcova případu postupoval do jisté míry manipulativním způsobem. V aktuálním případě, jak plyne z informace o průběhu řízení před orgány činnými v trestním řízení, totiž nebyl shledán při porušování uloženého správního vyhoštění úmysl na straně žalobce. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany pak sice žalobce uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění dostal, je však vynechána informace o tom, kdy se s rozhodnutím o správním vyhoštění seznámil. Z hodnocení výpovědi před orgánem činným v trestním řízení a z podacího razítka ZZC na rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 13. 12. 2014 se jako nejpravděpodobnější odpověď nabízí skutečnost, že toto rozhodnutí bylo žalobci předáno či předloženo k nahlédnutí v souvislosti s jeho zajištěním podle zákona o pobytu cizinců. Přesto žalovaný odpovědi žalobce prezentuje tak, jako by žalobce o uložení správního vyhoštění od počátku věděl. Implicitní východisko žalovaného, podle něž tedy žalobce po celou dobu od uložení správního vyhoštění (cca půl roku) na území ČR pobýval vědomě v rozporu s tímto rozhodnutím, tedy neobstojí.

Přesto však soud musí konstatovat, že ani tato významná nepřesnost správnost a zákonnost výroku napadeného rozhodnutí nezpochybnila, což je dáno dalšími zjištěními, jež

žalovaný zmiňuje, popř. jež jsou zprostředkována obsahem správního spisu. Účelem uložení povinnosti setrvat v ZZC je mj. i zajištění dostupnosti cizince pro orgán rozhodující o udělení mezinárodní ochrany, popř. následně i pro cizineckou policii. Přitom žalovaný konstatuje, že žalobce nemá finančních prostředků a nemá ani stálé místo pobytu. To je dále doplněno zjištěními o průběhu řízení o správním vyhoštění žalobce, kde žalobce sice cizinecké policii uvedl adresu, na níž bude dostupný, avšak ve výsledku se ukázalo, že žalobce na udané adrese není dostupný a součinnosti se správními orgány se vyhýbá. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce sám ve spojení se správním vyhoštěním konstatoval, že i přes jeho uložení nechce z území ČR odcestovat, tj. i kdyby věděl, že mu bylo uloženo a na jakou dobu, přesto byl připraven se jím neřídit (přitom s ohledem na okolnost, že věděl o tom, že řízení o správním vyhoštění s ním bylo zahájeno a s ohledem na vlastní neaktivitu v daném řízení, si musel být vědom, že s vysokou pravděpodobností mu bylo správní vyhoštění uloženo). Chování žalobce proto dost možná naplňovalo znaky nepřímého úmyslu, a pokud nikoliv, jednalo se o případ zvláště závažné tzv. hrubé nedbalosti, který si s úmyslným porušováním správního vyhoštění příliš nezádá. Předchozí nesplněné prohlášení žalobce spolu s faktem, že žalobce se dopustil přinejmenším hrubé nedbalosti ve vztahu k rozhodnutí o správním vyhoštění a že jeho osobní a rodinné vazby na území ČR jsou poměrně slabé tak ve svém souhrnu postačují pro důvodnou obavu žalovaného, že podaná žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově směřuje k odvrácení nuceného odchodu žalobce z území ČR a že by se žalobce v případě možnosti volného pohybu na území ČR opět vyhnul správnímu řízení a tentokrát již při plné znalosti obsahu rozhodnutí o správním vyhoštění jeho výkon mařil. Hrozba takového jednání se jeví být i soudu natolik důvodná, že umožňuje kvalifikovat dosavadní poznatky o chování žalobce jako dostačující základ pro obavu z hrozícího narušování veřejného pořádku. Možnost pobytu žalobce v otevřeném pobytovém zařízení důvodnou obavu z opakovaného vyhýbání se správnímu řízení s ohledem na předchozí chování žalobce vyvrátit nemůže.

Pokud jde o délku uložené povinnosti setrvat v ZZC, z důvodů uváděných žalovaným je relevantní v zásadě pouze poukaz na mnohaletou neaktivitu žalobce ve vztahu k legalizaci svého pobytu, nemůže však jít o okolnost rozhodující. Přihlédne-li se však k výslovně formulované připravenosti žalobce nerespektovat uložené správní vyhoštění (protože prostě „nechtěl“) a k obvyklé délce řízení o udělení mezinárodní ochrany s přihlédnutím k obvyklému napadení konečného rozhodnutí žalobou před správními soudy, ukazuje se potřeba uložení omezení osobní svobody v trvání 120 dnů jako důvodná.

Z výše uvedených důvodů proto soud shledal podanou žalobu nedůvodnou a jako takovou ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Soud ve věci jednání nenařizoval, neboť žádný z účastníků o to ve smyslu ustanovení § 46a odst. 6 s. ř. s. nepožádal.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému, kterému by jako úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady přesahující rámec jeho obvyklé správní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 2. února 2015

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Za správnost: Nešporová